

# UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 348/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. <b>CZĘŚĆ WSTĘPNA</b>			
1.1. <b>Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</b>			
wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z 12.02.2021r. sygn. akt II K 763/18			
1.2. <b>Podmiot wnoszący apelację</b>			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
<input checked="" type="checkbox"/> obrońca			
<input checked="" type="checkbox"/> oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
<b>1.3. Granice zaskarżenia</b>			
<b>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
x w części	#	co do winy	
x	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<b>1.1.2. Podniesione zarzuty</b>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
x	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	<p>w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
x	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
x	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
x	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka</p>	
x	<p>art. 439 k.p.k.</p>	
#	<p>brak zarzutów</p>	
<p>1.4. <b>Wnioski</b></p>		

	uchylenie	#	zmiana	
<b>2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy</b>				
<b>1.5. Ustalenie faktów</b>				
<b>1.1.3. Fakty uznane za udowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
<b>1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione</b>				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
<b>1.6. Ocena dowodów</b>				
<b>1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów</b>				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.				

<p>1.1.6. <b>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</b></p>			
<p>Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2</p>	<p>Dowód</p>	<p>Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu</p>	
<p><b>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków</b></p>			
<p>Lp.</p>	<p>Zarzut</p>		
<p>3.1.</p>	<p><b>1. zarzut obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku i obrazy prawa materialnego</b> (zawarty w apelacji oskarżonego D. W.) tj.:</p> <p>- art. 376 kpk i art. 439 § 1 pkt 11 kpk, polegający na prowadzeniu rozprawy odroczonej, pomimo nieobecności oskarżonego, który nie został</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny X niezasadny</p>	

zawiadomiony o terminie rozprawy,

- art. 25 § 1 pkt 1 kpk polegający na prowadzeniu sprawy przez Sąd Rejonowy, pomimo tego, iż właściwym do prowadzenia sprawy w I instancji był Sąd Okręgowy, albowiem przedmiotowa sprawa została wyłączona ze śledztwa sygn. Ds. 26/14 (gdzie oskarżonemu postawiono zarzut udziału w zorganizowanej grupie przestępczej), a z powodu udziału policjantów z KP O. postępowanie przygotowawcze prowadziły jednostki z P. i T.,

- art. 391 § 1 kpk i art. 366 § 1 kpk poprzez poprzestanie na odczytaniu zeznań świadka M. W. (1), pomimo usprawiedliwionego niestawiennictwa tego świadka na rozprawie i potrzeby jego osobistego przesłuchania;

- art. 343§ 7 kpk w zw. z art. 335 kpk , w zw z art. 60 kk - poprzez brak uwzględnienia wniosku prokuratora o

	wymierzenie oskarżonemu kary z nim uwzględnionej w oparciu o art. 60 kk tj. kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
<p>Kontrola odwoławcza zaskarżonego orzeczenia wykazała, iż podniesione przez oskarżonego zarzuty odwoławcze związane z obrazą wymienionych przepisów postępowania (wymienione w art. 3.1.) są nieuzasadnione.</p> <p>Wbrew twierdzeniom skarżącego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów postępowania, związanych z kwestia procedowania w sprawie, w szczególności takich, które mogłyby mieć wpływ na treść wyroku. Sąd Rejonowy z powodu długości stanu</p>				

odroczenia  
trwającego w  
sprawie (który  
faktycznie trwał od  
dnia 4 grudnia  
2019r., także z  
przyczyn  
niezawinionych  
przez strony tj.  
śmierci  
poprzedniego  
obrońcy) na  
rozprawie w dniu  
29 stycznia 2021r.  
zdecydował się  
prowadzić przewód  
sądowy od początku.  
Choć w protokole  
brak jest wprost  
zapisu o takowym  
procedowaniu, to  
czynność ta jest jak  
najbardziej  
zrozumiała i  
czytelna. Oskarżony  
o terminie rozprawy  
wyznaczonej na datę  
29 stycznia 2021r.  
został prawidłowo  
zawiadomiony  
(podobnie jak  
współoskarżona D.  
P. (1)).  
Zawiadomienie o  
terminie odebrał  
osobiście, co  
potwierdził  
własnoręcznym,  
czytelnym podpisem  
(dowód doręczenia  
korespondencji  
k.610). W imieniu  
oskarżonego na  
rozprawę stawiał się  
jego obrońca z  
wyboru adw. J.  
B.. W żaden więc  
sposób nie doszło do  
naruszenia prawa do  
obrony oskarżonego.



Obrońca oskarżonego nie wnioskował o odroczenie rozprawy (z jakiegokolwiek powodu) – także w sytuacji, gdy rozprawę rozpoczęto od początku poprzez odczytanie aktu oskarżenia i ujawnienie wyjaśnień oskarżonych. W sprawie ujawniono pisma nadesłane przez oskarżonego do akt tj. wniosek o „uwzględnienie okoliczności z art. 60 kk” i inne oraz oświadczenie, co do roli D. P. w sprawie posiadania wyrobów bez polskich znaków akcyzy. Obecność oskarżonego na rozprawie nie miała charakteru obowiązkowego (o terminie został zawiadomiony).

W sprawie nie zachodziła sytuacja, o jakiej mowa w art. 343 § 7 kpk w zw. z art. 335 kpk, albowiem akt oskarżenia nie zawierał wniosku o dobrowolne poddanie się karze przez oskarżonego. Istotnie wiadomym jest, iż takowy wniosek został uzgodniony pomiędzy oskarżonym, a

prokuratorem w sprawie zakończonej wyrokiem wydanym przez Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. sygn. III K 18/19. Wniosek ten nie dotyczył jednak zarzutów postawionych przedmiotowym aktem oskarżenia, lecz innych – dotyczących innej materii faktycznej i prawnej. Sam fakt, iż postępowanie przygotowawcze początkowo obejmowało zarówno przedmiotowe zarzuty, jak i zarzuty związane z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, samo w sobie nie niweczy konieczności uwzględnienia przesłanek, o jakich mowa w art. 60 kk w zakresie zarzutów karno-skarbowych (art. 60 kk przewiduje bardzo rygorystyczne wymogi dla skorzystania z tego tzw. nadzwyczajnego złagodzenia kary; § 3 i 4 tegoż przepisu przewidują konieczność bądź to: ujawnienia wobec organu powołanego dościgania przestępstwa

informacji dotyczących osób uczestniczących w popełnienie czynu czy istotnych okoliczności, bądź ujawnienia istotnych i nieznanych mu dotąd okoliczności, przepis ma, co do zasady (poza § 3) charakter fakultatywny).

Analiza akt wskazuje, że w przedmiotowej sprawie w zakresie zarzutów dotyczących przestępstw karno-skarbowych, ani nie zachodziły przesłanki, o jakich mowa w art. 60kk, ani nie było wniosku o dobrowolne poddanie się karze uzgodnionego pomiędzy oskarżonym, a oskarżycielem publicznym.

Nastąpiło wyłączenie śledztwa w zakresie zarzutów karno-skarbowych i zawarcie ich w odrębnym akcie oskarżenia, co powodowało samodzielność przedmiotowego postępowania przygotowawczego.

Z tego powodu o właściwości sądu I instancji nie decydowała ranga zarzutów

związanych z udziałem w zorganizowanej grupie przestępczej, lecz zarzuty - w liczbie dwóch - zawarte w akcie oskarżenia o sygn.PO.I.Ds.77.2018. Właściwość miejscową wyznaczało miejsce popełnienia czynów.

Nie przekonuje także zarzut apelanta związany poprzestaniem na odczytaniu zeznań świadka M. W., Z. W. i „innych” - bliżej niewymienionych osób, w tym pomimo usprawiedliwionego niestawiennictwa M. W.. Sąd odwoławczy zważył, że sąd rejonowy dysponował wnioskiem świadka M. W. o usprawiedliwienie nieobecności, w którym ta podnosiła zarówno aktualne przeziębienie (bądź inną chorobę związaną z gorączką etc.), ale także swój podeszły wiek. Właśnie mając na uwadze zarówno treść zeznań M. W., jak i usprawiedliwione problemy z jej stawiennictwem, sąd meriti zdecydował

się poprzestać na ujawnieniu zeznań tegoż świadka, bez konieczności osobistego jego przesłuchiwania. Podobna decyzje podjął co do wszystkich innych nieobecnych świadków (którzy nie stawili się pomimo wezwania). Co istotne - na takie rozwiązanie wyraził zgodę obecny na sali obrońca oskarżonego, a jak wynika z pisemnych motywów wydanego w sprawie wyroku, ani zeznania M. W., ani Z. W. nie stanowiły podstawy do dokonania przez sąd I instancji ustaleń faktycznych w zakresie sprawstwa oskarżonego. Podstawą były tu przede wszystkim fakty oparte o nieosobowy materiał dowodowy w postaci protokołów przeszukań oraz opinii kryminalistycznych oraz wyjaśnienia samego D. W. (2), który przecież przyznał się tak do posiadania całego asortymentu wymienionego w akcie oskarżenia, nie posiadającego polskich znaków akcyzy, jak i do

obrotu tym towarem (handel).			
Wniosek			
- o zmianę zaskarżonego wyroku w części, co do kary - poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;	zasadny częściowo zasadny x niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- żaden z zarzutów zawartych w punkcie 3.1. nie uzasadniał zmiany w zakresie wysokości orzeczonych kar, zmiana represji karnej nastąpiła z powodów błędnych ustaleń faktycznych związanych z wpływem wysokości uszczuplonego podatku na kwalifikacje prawno-karną czynów i innych (okoliczności uwzględnione z urzędu – o czym szerzej poniżej);			
3.2.	- <b>zarzut błędnych ustaleń faktycznych</b>	# zasadny # częściowo zasadny	

	<p>związanych z wyceną wysokości uszczuplonego podatku akcyzowego, poprzez zaaprobowanie takich wycen, jakie wymieniono w akcie oskarżenia, bez uwzględnienie wysokości podatku obowiązującego na terenie UE, podczas gdy w sklepach spożywczych (np. L.) asortyment opisany przez oskarżonego kosztował od 250 zł. do 300 zł., a wysokości wynikające z aktu oskarżenia oznaczałyby np. posiadanie alkoholu droższego aniżeli dostępny w tych placówkach handlowych;</p>	<p>x niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				
<p>Nie przekonują wyliczenia oskarżonego w zakresie wysokości uszczuplonego przedmiotowymi czynami podatku akcyzowego. Jego wyliczenia dokonał właściwy organ, posiadający doświadczenie i dysponujący wiedzą</p>				

<p>fachową. Wysokość ta uwzględniała ilość wyrobów każdorazowo ujawnionych w toku przeszukania pomieszczeń mieszkalnych i gospodarczych, a przy tym w zakresie czynu z punktu II aktu oskarżenia (przypisanego w punkcie 2 wyroku) wynikała z ich sumy we wskazanym okresie czasu - w racji skutecznego przypisania oskarżonemu działania w ramach czynu ciągłego tj. w okresie „od – do” w rozumieniu art. 6 § 2 kks (zachowania podjęte w wykonaniu tego samego zamiaru lub z wykorzystaniem takiej samej sposobności, pomiędzy którymi odstęp czasu nie przekracza 6 miesięcy).</p>			
<p>Wniosek</p>			
<p>- o zmianę zaskarżonego wyroku w części, co do kary, poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;</p>	<p>#zasadny # częściowo zasadny x niezasadny</p>		



<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>				
<p>- zarzut zawarty w punkcie 3.2. nie uzasadniał zmiany wyroku w zakresie wysokości orzeczonych kar, zmiana represji karnej nastąpiła z powodów błędnych ustaleń faktycznych związanych z wpływem wysokości uszczuplonego podatku na kwalifikację prawnokarną czynów i innych (okoliczności uwzględnione z urzędu – o czym szerzej poniżej);</p>				
<p>3.3.</p>	<p>- zarzut rażącej niewspółmierności orzeczonej kary, w szczególności kary pozbawienia wolności o charakterze bezwzględnym (zawarty w apelacji oskarżonego i obrońcy);</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>				

W tym miejscu sąd odwoławczy odniesie się stricte do zarzutu dotyczącego orzeczenia wobec D. W. kary pozbawienia wolności (za czyn przypisany w punkcie 2) - bez warunkowego zawieszenia jej wykonania (pamiętając iż nastąpiła zmiana wysokości tej kary, jak i kary za czyn przypisany w punkcie 1 z przyczyn opisanych w punkcie 4.1.). Jak słusznie podniósł sąd rejonowy na niekorzyść oskarżonego przemawiały karta karna oskarżonego D. W., która potwierdza uprzednie wielokrotne skazania, za bardzo dużą ilość (14) różnorodnych przestępstw, na przestrzeni blisko ponad 15 lat, głównie za czyny przeciwko mieniu, ale także za przestępstwo podobne do przedmiotowego, a także fakt, że oskarżony działał z niskich pobudek w celu uzyskania korzyści majątkowych. Dodatkowo sąd

odwoławczy  
zauważa, że  
oskarżony w  
przeszłości korzystał  
z dobrodziejstwa  
orzeczenia kar  
łącznych w  
wyrokach łącznych  
(uzyskując z tego  
tytułu korzystniejsze  
dla siebie  
rozwiązanie) i  
odbywał karę w  
warunkach izolacji  
penitencjarnej (nie  
tylko w ramach  
dozoru  
elektronicznego),  
pomimo jednak  
powyższego, w/w  
ponownie wszedł w  
konflikt z prawem,  
dopuszczając się  
dwóch przestępstw -  
tym razem karno-  
skarbowych.  
Właśnie z tego  
powodu, choć  
poprzez  
skorzystanie z  
dobrodziejstwa art.  
2 § 2 kks tj.  
zastosowania wobec  
D. W. ustawy karnej  
obowiązującej w  
dacie czynów, jako  
względniejszej dla  
sprawy, formalnie  
istniałaby możliwość  
warunkowego  
zawsznienia  
wykonania  
orzeczonej kary  
pozbawienia  
wolności, takie  
rozwiązanie nie  
miało szans na  
spełnienie celów  
kary w zakresie  
prewencji

szczególnej, jak  
i w zakresie  
kształtowania  
świadomości  
prawnej w  
społeczeństwie.

W tym miejscu  
należy także  
podnieść jeszcze  
jedną okoliczność,  
istotną dla  
zastosowanej wobec  
D. W. represji  
karnej,  
potwierdzającą brak  
podstaw do  
postawienia  
pozytywnej  
prognozy  
kryminologicznej  
wobec oskarżonego:  
otóż z akt sprawy  
wynika, że właśnie  
wtedy, gdy  
oskarżony poszedł  
na współpracę z  
organami ścigania,  
a prokurator -  
w związku z  
ujawnieniem  
okoliczności wielu  
oszustw - zgodził się  
na taką współpracę  
ze „skruszonym”  
sprawcą oraz  
prowadził  
rozbudowane  
postępowanie  
dowodowe,  
oskarżony w zaciszu  
„domowych  
pieleszy” popełniał  
kolejne  
przestępstwo. W  
swoich  
przestępczych  
zachowaniach  
oskarżony był więc  
nieustępliwy,

wyrachowany i  
wysoce lekceważący  
wobec  
przedstawicieli  
wymiaru  
sprawiedliwości.  
Wyroby bez polskich  
znaków akcyzy  
ujawniono u  
oskarżonego aż  
trzykrotnie. Po  
zatrzymaniu  
takowych w dniach  
02.01.2014r. i  
21.10.2014r. oraz po  
uchyleniu  
tymczasowego  
aresztowania  
trwającego do dnia  
30 lipca 2014r. (w  
sprawie związanej  
z działaniem w  
ramach  
zorganizowanej  
grupy), ujawniono  
informacje, iż  
oskarżony dalej  
sprzedaje alkohol  
i papierosy bez  
polskich znaków  
akcyzy – a  
to spowodowało  
kolejne, trzecie już  
przeszukanie  
pomieszczeń, w  
większości tych  
samyh, w dniu  
18.06.2015r. – z  
pozytywnym  
wynikiem. Wtedy  
też zmieniono opis  
zarzutów stawianych  
oskarżonemu w  
sprawie karno-  
skarbowej,  
poszerzając je o  
okres do dnia  
18.06.2015r.

Wniosek			
- o zmianę zaskarżonego wyroku w części, co do kary - poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania;	# zasadny  # częściowo zasadny  # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
- wniesione apelacje spowodowały zmianę w zakresie zastosowanej represji karnej wobec D. W. z przyczyn, wskazanych w punkcie 4.1.;			
4. <b>OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</b>			
4.1.	Sąd Okręgowy, prócz powyższych zagadnień, rozważał także z urzędu (na podstawie art. 440 kpk) prawidłowość przyjętej kwalifikacji prawno-karnej czynów – tj. zastosowanie w		

sprawie art. 65 § 3  
kks, art. 53 § 14  
kks, art.37 § 1pkt  
2 kks, i art.2 § 2  
kks oraz przesłanki  
wymienione w art. 15  
§ 2 kks.

W tym zakresie  
należało stwierdzić,  
co następuje:

zgodnie z treścią  
art. 53 § 14  
kks mała wartość  
jest to wartość,  
która w czasie  
popelnienia czynu  
zabronionego nie  
przekracza  
dwustukrotnej  
wysokości  
minimalnego  
wynagrodzenia.

Definiując pojęcie  
„małej wartości”  
ustawodawca nie  
posłużył się w art. 53  
§ 14 kks określeniem  
kwotowym, lecz  
powiązał je z  
wartością  
minimalnego  
wynagrodzenia za  
pracę ustalonego na  
podstawie ustawy z  
dnia 10 października  
2002 r. o  
minimalnym  
wynagrodzeniu za  
pracę (Dz.U. z 2015  
r. poz. 2008 oraz z  
2016 r. poz. 1265).  
Przy ocenie więc, czy  
kwota odpowiada  
"małej wartości" w  
rozumieniu art. 53  
§ 14 kks stosować  
należy, zgodnie  
z brzmieniem tej

definicji, wskaźnik wysokości minimalnego wynagrodzenia obowiązujący w czasie popełnienia czynu, także wtedy, gdy w czasie orzekania obowiązuje wskaźnik w innej wysokości. Przepis art. 2 § 2 kks w takim wypadku nie ma zastosowania (tak np. wyrok Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 29 listopada 2017 r. wydany w sprawie V KK 229/17 Legalis Numer 1706608 ).

Zasada *lex mitior agit* z art. 2 § 2 kks stosowana jest w zakresie norm blankietowych z art. 53 § 6 oraz § 14-16 kks, w powiązaniu z konkretnymi przepisami części ogólnej lub szczególnej Kodeksu karnego skarbowego.

Stosując tę regułę w ramach typów czynów zabronionych wskazanych w art. 65 i w art. 91 kks, bada się stosunek wysokości stawek celnych i podatku akcyzowego do wysokości minimalnego wynagrodzenia w dacie popełnienia



czynu oraz w chwili orzekania, nie tracąc także z pola widzenia stosunku obu sum obciążeń należnych Skarbowi Państwa w tych datach – tak przykładowo wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 17 grudnia 2014r. II AKa 274/14 Legalis Numer 1259991).

W przedmiotowej sprawie czyny przypisane obojgu oskarżonym, a zarzucone im w pkt I i IV aktu oskarżenia dotyczą przestępstw, gdzie łączna wysokość powstałego uszczuplenia w podatku akcyzowym wynosi kwotę „nie mniejszą niż 19.241,45z zł.” Taką także kwotę ustalił sąd rejonowy, co wynika z pisemnego uzasadnienia wydanego orzeczenia. Choć jest to kwota nie określona dokładnie, bo opisana jako: „nie mniej niż”, to w ocenie sądu odwoławczego niewątpliwie należy ustalić, że jest to kwota stanowiąca „małą wartość” w rozumieniu art. 53 § 14 kks, podobnie jak kwota podatku uszczuplonego

czynami oskarżonych, opisanymi w punktach II i III aktu oskarżenia tj. odpowiednio: 83.793,05 zł. (w stosunku do D. W.) oraz 48.294,05 zł. (w stosunku do D. P.). W 2014r. minimalne wynagrodzenie wynosiło bowiem 1.680 zł., a w roku 2015r. – 1.750 zł. Odpowiednio więc, kwota przekraczająca za rok 2014 wielkość dwustukrotnej wysokości minimalnego wynagrodzenia to 336.000 zł., a za rok 2015r. – 350.000 zł.

***Tym samym oba czyny przypisane oskarżonemu D. W. (podobnie jak D. P.) winny być kwalifikowane, jako wypełniające dyspozycje jedynie art. 65 § 3 kks, w miejsce art. 65 § 1 kks*** (a ponieważ niezbędne przesłanki tego czynu dodatkowo wymienia § 1 kks, należało się do niego odwołać, poprzez przywołanie, ale jedynie jako: „w związku”).

Dokonana zmiana w zakresie kwalifikacji prawnokarnej

czynów tj.  
zakwalifikowanie ich  
jako wyczerpujących  
art. 65 § 3 kks,  
jest zmianą na  
korzyść oskarżonego  
(oskarżonych),  
albowiem czyn ten  
zagrożony jest  
jedynie karą  
samoistnej kary  
grzywny do 720  
stawek dziennych.

Wobec D. W.  
należało dodatkowo  
karę za czyn,  
z którego sprawca  
uczynił sobie: „stałe  
źródło dochodu”, tj.  
czyn z punktu  
II aktu oskarżenia,  
odpowiednio  
obostrzyć, jako że  
przepisy mają w  
tej mierze charakter  
bezwzględny (art. 37  
§ 1 pkt 2 kks),  
stąd za czyn ten  
D. W. wymierzono  
karę pozbawienia  
wolności, stosując  
zasady  
nadzwyczajnego  
obostrzenia, o jakich  
mowa w art. 38  
§1 pkt 2 kks  
(zgodnie z tym  
przepisem stosując  
nadzwyczajne  
obostrzenie kary,  
sąd wymierza karę  
pozbawienia  
wolności do roku  
albo karę  
ograniczenia  
wolności, jeżeli  
przestępstwo  
skarbowe jest  
zagrożone tylko karą

grzywny przekraczającą 360 stawek dziennych, co nie wyłącza wymierzenia także kary grzywny grożącej za to przestępstwo). W sprawie prawidłowo bowiem zastosowano przepis art. 37 § 1 pkt 2 kks, jako uzupełniający podstawę prawną skazania D. W. za czyn opisany w pkt II aktu oskarżenia, a przypisany w punkcie 2 wyroku.

Zgodnie z art. 37 § 1 pkt 2 kks sąd stosuje nadzwyczajne obostrzenie kary (oblig), jeżeli sprawca „uczynił sobie z popełnienia przestępstw skarbowych stałe źródło dochodu”. Odmiennie niż na gruncie obowiązującego w aktualnym brzmieniu art. 65 § 1 kk (od 1 maja 2004 r.), Kodeks karny skarbowy dla spełnienia tej przesłanki wymaga istnienia co najmniej dwóch przestępstw skarbowych (w Kodeksie karnym wystarczające jest jedno przestępstwo). W praktyce zatem rozważano prawidłowość zastosowania

nadzwyczajnego  
obostrzenia kary na  
podstawie art. 37  
§ 1 pkt 2 kks  
- wobec sprawcy  
przestępstwa  
skarbowego  
popelnionego w  
ramach czynu  
ciągłego - art. 6  
§ 2 kks (tak  
np. por. np. P.  
Kardas, G. Łabuda,  
T. Razowski, Kodeks  
karny skarbowy.  
Komentarz,  
Wydawnictwo  
Wolters Kluwer  
Business, Warszawa  
2012, s. 405).  
Sąd odwoławczy  
zważył, że analiza  
wyroku wydanego  
w sprawie przez  
sąd meriti wraz  
z jego pisemnymi  
motywami  
(niezmiernie  
lakonicznymi),  
wskazuje jednak,  
że organ ten  
widział możliwość  
przypisania  
oskarżonym  
kwalifikacji z art. 37  
§ 1 pkt 2 kks w  
związku z dwoma  
przestępstwami  
skarbowymi  
(opisanymi w  
punktach  
odpowiednio I i II w  
skardze publicznej).

Sąd odwoławczy  
podziela także  
argumentację  
zawartą w  
orzeczeniu  
wydanym przez Sąd

Najwyższy w dniu 18 maja 2017 r. w sprawie IV KK 477/16, gdzie czytamy: Użycie w przepisie art. 37 § 1 pkt 2 KKS określenia „przestępstw skarbowych” podyktowane było jedynie wyłącznie względami redakcyjnymi. Do przyjęcia, że w sprawie zachodzą podstawy nadzwyczajnego obostrzenia kary z art. 37 § 1 pkt 2 KKS nie jest więc konieczne popelnienie kilku odrębnych przestępstw, wystarczające jest bowiem wykazanie, że sprawca dopuścił się wielu jednostkowych zachowań, składających się na czyn ciągły (Legalis, Numer 1637162). Przyjęcie odmiennego znaczenia tego określenia w praktyce oznaczałoby niemożność przyjęcia obostrzonej kwalifikacji wobec takich sprawców, którzy podejmują wiele bezprawnych zachowań, które przez długi okres czasu były zajęciem przynoszącym

wymierne korzyści finansowe, stanowiące stałe źródło dochodu.

**Reasumując:**  
**prawidłowa kwalifikacja prawna przypisanych zachowań oskarżonego winna wskazywać na art. 65 § 3 kks w zw. z art. 65 § 1 kks i art. 2 § 2 kks w brzmieniu na datę 8 czerwca 2015r.** - czyn z punktu I aktu oskarżenia oraz na **art. 65 § 3 kks w zw. z 65 § 1 kks i art. 37 par 1 pkt 2 kks w zw. z art. 6 § 2 kks i art. 2 § 2 kks w brzmieniu na datę 8 czerwca 2015r.** – czyn z punktu II aktu oskarżenia.

Taką też kwalifikację prawno-karną przyjęto w toku postępowania odwoławczego i w związku z tym: za czyn z punktu I aktu oskarżenia oskarżonemu D. W. wymierzono jedynie samoistną karę grzywny w rozmiarze 50 stawek dziennych po 100 złotych każda, a za czyn z punktu II aktu oskarżenia

– jako karę, która musiała zostać nadzwyczajnie obostrzona – karę 5 miesięcy pozbawienia wolności. Kary w tych wysokościach, jako jedyne mają szanse spełnić zamierzone cele i uwzględniają okoliczności rzutujące na wymiar kary (w tym przywołane dla podkreślenia braku podstaw do orzeczenia kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, podniesione już wcześniej w punkcie 3.3. uzasadnienia).

**Z urzędu oceniano także zasadność orzeczenia o obowiązku naprawienia szkody, który to obowiązek orzeczono w oparciu o art. 46 § 1 kk - wobec obojga oskarżonych. W tym zakresie sąd odwoławczy uznał, że doszło do obrazy prawa karnego materialnego tj. art. 46 § 1 kk.**



Porównanie kwot orzeczonych tytułem naprawienia szkody do wysokości uszczuplonego przypisanymi czynami w podatku akcyzowym prowadzi do wniosku, iż sąd I instancji potraktował ów obowiązek jako swoisty zamiennik zwrotu uszczuplenia powstałych należności podatkowych. Tymczasem brak jest podstaw, by wobec D. W. (oraz D. P.) orzekać o obowiązku uiszczenia równowartości uszczuplenia w podatku akcyzowym, bo wobec oskarżonego (oskarżonych) orzeczono przepadek przedmiotów tj. wszystkiego asortymentu, który kiedykolwiek ujawniono i zabezpieczono w przedmiotowej sprawie karnoskarbowej. Wynika to wprost z treści przepisu art. 15 § 2 kks. Zgodnie z „W razie orzeczenia przepadku przedmiotów, ściągnięcia ich równowartości

	<p>pieniężnej lub  obowiązku  uiszczenia ich  równowartości  pieniężnej wygasa  obowiązek  uiszczenia  należności  publicznoprawnej  dotyczącej tych  przedmiotów”. Sąd  Rejonowy nie ustali  żadnych innych  szkód, które  powstałyby na  skutek  przestępczego  działania  oskarżonego i mogły  ewentualnie zostać  wyrównywane  poprzez  zastosowanie art. 46  § 1 kk.</p> <p>Reasumując: brak  podstaw do  orzeczenia o  obowiązku  uiszczenia  uszczuplonej  należności  publicznoprawnej,  spowodował  uchylenie z urzędu  zaskarżonego  orzeczenia w  zakresie punktów 9  i 10 (i odpowiednio  11 i 12 wobec D.  P.) - o obowiązku  naprawienia przez  nich szkody.</p>	
<p>Zwięźle o powodach  uwzględnienia  okoliczności</p>		

**ROZSTRZYGNIĘCIE  
SĄDU  
ODWOŁAWCZEGO**

- wskazano powyżej,	
5.	
1.7. <i>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</i>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
- kwestia sprawstwa D. W.,	
Zwiąże o powodach utrzymania w mocy	
- brak podstaw do podważenia ustaleń faktycznych dotyczących posiadania wyrobów akcyzowych bez polskich znaków skarbowych akcyzy, co spowodowało uszczuplenie wymienionych kwot w podatku akcyzowym należności Skarbu Państwa, gdzie dodatkowo na przestrzeni wskazanego okresu czasu sprawca z popełnionego przestępstwa uczynił sobie stałe źródło dochodu;	

<p>1.8. <b>Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		
<p>5.2.1.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>	
<p>- zmiana w zakresie kwalifikacji prawno-karnej przypisanych czynów (obojgu oskarżonym),</p> <p>- zmiana opisu czynu przypisanego oskarżonej D. P. (1) w punkcie 6 wyroku (w tym eliminacja uczynienia sobie z popełnienia przestępstwa stałego źródła dochodu),</p> <p>- zmiana wysokości orzeczonych wobec kar (wobec obojga oskarżonych),</p> <p>- uchylenie orzeczonego obowiązku naprawienia szkody;</p>		
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>		
<p>- szczegółowo opisano w punkcie 4.1.;</p>		
<p>1.9. <b>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</b></p>		

1.1.7. <b>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia</b>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.2.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
5.3.1.3.1.		# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzle o powodach uchylecia			
1.1.8. <b>Zapatrywania i wskazania co do dalszego postępowania</b>			
1.10. <b>Inne rozstrzygnięcia</b>			

<b>zawarte w wyroku</b>		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
<b>6. Koszty Procesu</b>		
Punkt rozstrzygnięcia wyroku	z	Przytoczyć okoliczności
- ostatnie rozstrzygnięcie		Zgodnie z treścią art. 636 §1 kpk i art. 10 ust. 1 ustawy o opłatach w sprawach karnych od oskarżonego D. W. zasądzono na rzecz Skarbu Państwa kwotę 10 złotych tytułem wydatków poniesionych w postępowaniu odwoławczym (jako związanych z jego osobą) oraz kwotę 620 złotych tytułem opłaty za obie instancje.
<b>7. PODPIS</b>		

<b>1.11. Granice zaskarżenia</b>		
Kolejny numer załącznika	1	
Podmiot wnoszący apelację		obrońca , oskarżony

Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Opocznie z dnia 12 lutego 2021 roku w sprawie II K 763/18	
<b>0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</b>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<b>0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty</b>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	

#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
<b>0.1.1.4. Wnioski</b>			
#	uchylenie	#	zmiana